

(ח) לפני שנים אחדות, נצרכו לקחת להם רב בעיר קטנה הסמוכה לגבול אונגריא. ובעיר הזאת היו הרבה מחסידי בעלז, ונסעו להצדיק לשאול את פיו את מי יבחרו להם לרב. ויאמר להם הצדיק כי סמוך לעיר מונקאטש יש שם בכפר שוחט אחד אותו יקחו להם לרב ויתן להם מכתב חתום להשוטט ההוא. ויהי כאשר באו לשם להשוטט ראו אותו יושב ולומד בחומש. הוא נתן להם שלום וישאל אותם מה המה חפצים? ויענו אותו לאמר: "חפצים אנו כי תהיה לרב בעירנו." אבל השוחט ענה אותם: "אל תצחקו ממני כי כמעט שאני יודע ללמוד מעט חומש, ואתם חפצים כי אהיה לרב עליכם?" אז נתנו לו את המכתב החתום של הצדיק מבעלז. ויהי כקראו את המכתב הזה זלגו עיניו דמעות, ויאמר להם: "אנכי לא חפצתי להיות נגלה בקהל, אבל אם הצדיק מבעלז גזר כי אגלה את עצמי, מוכרח אני לעשות כדבריו, כי אם אצל הקב"ה כביכול כתיב 'רצון יראיו יעשה' שעושה רצונם של הצדיקים מכל שכן אנכי בשר ודם מוכרח

אנכי לעשות את אשר צוה עלי הצדיק." בקיצור האנשים התמהמהו שם אצלו ימים אחדים ויקחו אותו עמם לרב בעירם. ביום השבת דרש דרשה נחמדה בחריפות גדולה. וביום א' התקבצו כל אנשי העיר וחתמו ידם על כתב הרבנות ונתנו לו. ורק אחד מראשי הקהלה, שמו ר' מרדכי הוא היה מתנגד גדול ולא רצה לחתום את עצמו על כתב הרבנות כי אמר כי אינו חפץ כי שוחט מכפר יהיה רב בעירם. ולכן ראש הקהל הזה סבב להרב הנ"ל יסורים בכל פעם. פעם אתת נסע הרב הנ"ל לבעלז לרבינו והתנצל לפני רבינו על אודות ראש הקהל הזה שאינו חפץ לחתום על כתב רבנות שלו ועושה לו דברים רעים. ויען אותו הצדיק לאמר: "אל תדאג. יהוא לא חפץ לכתוב ולכן 'לא יוכל עוד לכתוב'." המלים האלה יצאו מפי הצדיק ביום א' בשעה השניה אחר צהרים, וכן היה, כי ראש הקהל ישב אז בביתו ואכל ארוחת הצהרים ואחזהו השבץ ולא היה יכול להזיז ידיו לעשות דבר (ער איז גילעהמט גיווארין אויף דיא הענד), ותיכף קראו לרופאים אבל לא יכלו להועיל מאומה. וכיון שבא הרב הנ"ל מהצדיק מבעלז וסיפר לאנשי העיר את אשר אמר הצדיק נעשה רעש גדול בעיר, ומשפחתו של ראש הקהל התחילה לבקש מאת ראש הקהל כי יסע להצדיק מבעלז אבל הוא לא רצה לנסוע. וכה עברו כמה חדשים. גדולי הרופאים הלכו אליו לרפאותו, אבל לא הועילו לו מאומה. סוף הדבר היה כי בקש מחילה מאת הרב ונתרצו זה לזה ונסעו שניהם לרבינו לבעלז. כשבאו

לבעלז אמר לו רבינו לראש הקהל: "חתום עצמך על כתב הרבנות של אותו הרב." אמר ראש הקהל לרבינו: "רבי, לא

גדול ולא רצה לחתום את עצמו על כתב הרבנות כי אמר כי אינו חפץ כי שוחט מכפר יהיה רב בעירם. ולכן ראש הקהל הזה סבב להרב הנ"ל יסורים בכל פעם. פעם אתת נסע הרב הנ"ל לבעלז לרבינו והתנצל לפני רבינו על אודות ראש הקהל הזה שאינו חפץ לחתום על כתב רבנות שלו ועושה לו דברים רעים, ויען אותו הצדיק לאמר: "אל תדאג. יהוא לא חפץ לכתוב ולכן 'לא יוכל עוד לכתוב'." המלים האלה יצאו מפי הצדיק ביום א' בשעה השניה אחר צהרים, וכן היה, כי ראש הקהל ישב אז בביתו ואכל ארוחת הצהרים ואחזהו השבץ ולא היה יכול להזיז ידיו לעשות דבר (ער איז גילעהמט גיווארין אויף דיא הענד), ותיכף קראו לרופאים אבל לא יכלו להועיל מאומה. וכיון שבא הרב הנ"ל מהצדיק מבעלז וסיפר לאנשי העיר את אשר אמר הצדיק נעשה רעש גדול בעיר, ומשפחתו של ראש הקהל התחילה לבקש מאת ראש הקהל כי יסע להצדיק מבעלז אבל הוא לא רצה לנסוע. וכה עברו כמה חדשים. גדולי הרופאים הלכו אליו לרפאותו, אבל לא הועילו לו מאומה. סוף הדבר היה כי בקש מחילה מאת הרב ונתרצו זה לזה ונסעו שניהם לרבינו לבעלז. כשבאו

לבעלז אמר לו רבינו לראש הקהל: "חתום עצמך על כתב הרבנות של אותו הרב." אמר ראש הקהל לרבינו: "רבי, לא

אוכל לחתום כי אחזני השבץ בידי. ויאמר לו הצדיק: "אם תקבל עליך בלב שלם לחתום על כתב הרבנות וגם תקבל עליך לכבד את הרב כיאות אז תוכל לכתוב." התחיל לבכות ואמר:

רבי הנני מקבל עלי בשבועה כי אכבד את הרב. ויאמר לו רבינו: "הא לך את העט וכתוב ידך על כתב הרבנות." ויקח את העט בידו ותיכף נתרפא רפואה שלימה והתחיל לכתוב ככל האדם. מהיום ההוא ככל האדם. מהיום ההוא והלאה כבד את הרב מאד והאמין בהצדיק ונסע לבעלז על כל יום טוב. ויהי אחרי שנתים ימים ויחלה הרב ויגוע וימת בר"ח [בראש חודש] ניסן. ואיזה ימים אחר פטירתו נעלמה נערה אחת מן הנוצרים והתחילו הנוצרים לאמר כי היהודים שחטו את הילדה לקחת מדמה למצות הפסח, ונעשה רעש גדול, ואבי הנערה הלך לבקש את בתו וימצא את גויתה שחוטה במרתף אחת הנוצריות. ויהי כאשר לקחו את האשה הנוצרית אל בית האסורים ותאמר כי ר' מרדכי ראש הקהל שחט את הנערה ויקח את דמה בצלוחית אחת ואת גויתה השליך בתוך המרתף שלה. אז לקחו תיכף את ר' מרדכי לבית האסורים והתחילו ליסרו ביסורים גדולים ונוראים כי יודה בעצמו. והוא בכה וצעק: "מה אתם חפצים ממני? אנכי לא אדע שום דבר." אבל לא הועילה לו צעקתו וכל יום ויום תלווה אותו ראשו למטה ורגליו למעלה ועוד יסורים וענוים קשים. ובין כך היה שם נוצרי אחד אשר תקן את כותלי בית הכנסת והוא הנוצרית אשר מצאו אצלה את הנערה. ויאמר להנקם גם הוא מהיהודים, ויקח צלוחית מלאה דם ויעמיד בארון הקודש, והלך אל בית המשפט וסיפר כי ראה בארון הקודש דם ומסתמא הוא הדם של הנערה שלקחו היהודים לפסח. והשופטים הסכימו כי בשבת

קודם חור היום ילכו אנשי חיל לבית הכנסת ויקיפו על בית הכנסת ויחפשו שם אם אמת הדבר. אבל שומר ישראל ישחק ילעג לצוררי ישראל ולכל תעלולותיהם ובלייל שבת קודש בא הרב בחלוס להשמש מבית הכנסת ואמר לו כי ילך תיכף לבית הכנסת ויקח משם את הצלוחית עם דם שהעמיד שם הצורר ולהעמיד שם צלוחית עם יין לקידוש. השמש הקיץ תיכף והלך בחרדה גדולה לבית הכנסת ועשה כן כאשר צוה לו הרב. בבקר השכם סבבו שרי צבא עם אנשי חיל את הבית הכנסת, וגם הנוצרי ההוא שתקן את כותלי בית הכנסת הלך עמהם והראה על הצלוחית שעמדה בתוך ארון הקודש. השר הלך ולקח את הצלוחית מן הארון הקודש ומזג לתוך כוס אחד והנה הוא יין. אז צעק בקול גדול על קשה כי רמיתני וגם הולאת שם רע על ישראל ושקר דברת, הנוצרי נבהל מאד, ראשית מפני פחד השר, ושנית כי ראה נפלאות ה' כי ידע כי הוא בעצמו העמיד דם והנה הוא יין ומפחדו הודה בעצמו לפני השר ואמר:

קודם אור היום ילכו אנשי חיל לבית הכנסת ויקיפו על בית הכנסת ויחפשו שם אם אמת הדבר. אבל שומר ישראל ישחק ילעג לצוררי ישראל ולכל תעלולותיהם ובלייל שבת קודש בא הרב בחלוס להשמש מבית הכנסת ואמר לו כי ילך תיכף לבית הכנסת ויקח משם את הצלוחית עם דם שהעמיד שם הצורר ולהעמיד שם צלוחית עם יין לקידוש. השמש הקיץ תיכף והלך בחרדה גדולה לבית הכנסת ועשה כן כאשר צוה לו הרב. בבקר השכם סבבו שרי צבא עם אנשי חיל את הבית הכנסת, וגם הנוצרי ההוא שתקן את כותלי בית הכנסת הלך עמהם והראה על הצלוחית שעמדה בתוך ארון הקודש. השר הלך ולקח את הצלוחית מן הארון הקודש ומזג לתוך כוס אחד והנה הוא יין. אז צעק בקול גדול על הנוצרי ואמר: "ענוש תענש קשה כי רמיתני וגם הוצאת שם רע על ישראל ושקר דברת!" הנוצרי נבהל מאד, ראשית מפני פחד השר, ושנית כי ראה נפלאות ה' כי ידע כי הוא בעצמו העמיד דם והנה הוא יין. ומפחדו הודה בעצמו לפני השר ואמר:

"אדוני השר, מודה אני לפניך כי אני בעצמי העמדתי דם בארון הקודש, ופלא גדול הוא בעיני איך נהפך לייך." אמר לו השר: "רואה אתה כי הקב"ה עושה עם ישראל נסים בעבור כי איום אשמים בדבר, ולכן אמור לי האמת אם הנוצרית הרגה את הילדה." בקיצור הוא סיפר כי בעיניו ראה כי הנוצרית הרגה את הנערה עבור מחלוקת שהיה ביניהן. אז הוציאו את ר' מרדכי ראש הקהל לחפשי ולכל היהודים

היה ששון ושמחה, אחרי כן סיפר ר' מרדכי כי כל הימים שענו אותו בעיניו קשים ראה לפניו את דמות דיוקנו של הרב מן העיר הזאת שעמד אליו ואומר לו אל תירא ואל תפחד. אני הייתי אחד מן הל"ו צדיקים, כל זמן שהייתי חי הייתי מבין על העיר ולא היה שום אסון. אבל אחרי מותי בעבור שלא האמנתי מקודם באמונת צדיקים וגם נערתני לכן בא לך העונש הזה. אבל אל תפחד כי משפטך כאור יצא ולא יהיה לך עוד שום רעה ויגון לא לך ולא לכל אנשי העיר כי אנין על העיר הזאת גם אחרי מותי כבחיים הייתי, זכות הצדיקים הקדושים יעמוד לנו ולכל ישראל לשמרו מכל פגע רע ומצרה ויגון ושלוש על ישראל אמו :

הי' ששון ושמחה. אחרי כן סיפר ר' מרדכי כי כל הימים שענו אותו בעיניו קשים ראה לפניו את דמות דיוקנו של הרב מן העיר הזאת שעמד אליו ואומר לו: אל תירא ואל תפחד. אני הייתי אחד מן הל"ו צדיקים. כל זמן שהייתי חי הייתי מבין על העיר ולא היה שום אסון. אבל אחרי מותי בעבור שלא האמנתי מקודם באמונת צדיקים וגם נערתני לכן בא לך העונש הזה. אבל אל תפחד כי משפטך כאור יצא ולא יהיה לך עוד שום רעה ויגון לא לך ולא לכל אנשי העיר כי אנין על העיר הזאת גם אחרי מותי כבחיים הייתי. זכות הצדיקים הקדושים יעמוד לנו ולכל ישראל לשמרו מכל פגע רע ומצרה ויגון ושלוש על ישראל אמו :

הצדיקים הקדושים יעמוד לנו ולכל ישראל לשמרו מכל פגע רע ומצרה ויגון ושלוש על ישראל אמו :